

Una locomotora vibrant de heavy blues

Irish Tour '74 Live (Rory Gallagher, 1974)

Irish Tour '74 Live té una portada de to gris neutre amb lletres vermelles en posició diagonal a la part superior, com les d'una notificació oficial. El títol sembla que duia més text que va ser esborrat en l'últim moment. Segons el format de presentació del disc, l'ordre dels temes pot variar. Als vinils, les peces amb més rang dinàmic es reserven per al diàmetre més gran de l'acetat a causa de la superior amplada de banda.

En el moment d'aquesta gira de Rory Gallagher, les dues irlandeses desconfiaven l'una de l'altra: que res de bo en ve, si alguna cosa bona hi va, no ho deixaven escapar. Les dues societats estaven marcades per divisions sectàries. Uns protestaven per la unió amb el Regne Unit i els altres, catòlics republicans, reivindicaven la seva identitat independentista. El 1921 es va traçar la línia entre els dos territoris celtes i aquesta divisió perdura. L'hivern del 1974 va ser extremadament tumultuós: la violència entre l'IRA, l'UVF i l'exèrcit britànic ocorria fins i tot durant els concerts. Els artistes no s'atrevien a fer concerts, però Gallagher era de tothom. Qualsevol temps difícil és un bon moment per tocar blues.

Malgrat la situació, era època festiva després de Nadal i les famílies s'aplegaven. Rory només tenia el seu germà mànager i la música. El clima era fred, amb pluja (en irlandès Gaèlic, báisteach). A Irlanda hi ha desenes de maneres de descriure-la: pluja de granet, pluja galleda, pèls de gat, pluja seca, pluja boira... Entre tanta aigua, les sales de concert estaven plenes durant la gira. L'ambient es condensava: fum de tabac barrejat amb el caliu de les llums de tungstè, bafarada amarga de cuir i llana molla. Els abrics

atapeïts s'assecaven ràpidament entre la massa i les gotes relliscaven àgils, esquitxant la terra humida.

El tour va passar per l'Ulster Hall (Belfast), el Carlton Cinema de Dublín i el City Hall de Cork. Es va enregistrar mitjançant l'infame Ronnie Lane's Mobile Studio, amb setze pistes directes en cinta Revox.

A Belfast, el dia abans havien caigut deu bombes —el mateix nombre de temes que hi havia al disc— i tothom pensava que els concerts es cancel·larien. Els primers assistents que hi van arribar es trobaven un escenari sec, endreçat amb poques llums secundàries, una cortina fosca al fons i un parell d'altaveus a banda i banda de la sala. Els primers assistents podien estar drets; la resta, asseguts en cadires fixes. Els aficionats no portaven joies per agitar-les com sonalls, només feien festa enmig de palmades i cadència de contrapunt. La performance estava pensada per a un grup de treballadors, músics de professió i de directe. El grup es componia d'una secció rítmica (bateria, baix, orgue) que tocava in the pocket (terme que descriu una naturalitat sincopada del compàs), i en Rory, que enllestia i atabuixava amb la seva veu i guitarra.

De cop s'anuncia: "Hello, ladies and gentlemen: Rory Gallagher" (el millor guitarrista que mai has sentit a la teva vida). El públic aixeca els braços, embadalit. La gent no s'ho creu. Entre crits i eufòria, ell apareix fent el símbol de la pau amb els dits.

Rory portava una metralla-Stratocaster precipitant-se a l'espatlla, molt semblant a la que portava Jimi Hendrix. Un cop coincidiren i, després del concert, li van preguntar a Hendrix què se sentia en ser el millor del món: Hendrix va respondre que no ho sabia, que li preguntessin a Rory. El seu grup era un quartet de directe format per mercenaris del rondineig prolongat: un

escamot de heavy blues. Rory és un dels guitarristes més infravalorats de l'escena del rock, a un milió de milles de distància: música elemental sense ambició, afable, introvertit, amb tribulacions en el seu cor patibulari. El músic és un comandant per les masses, però amagat entre uns quants.

Al mig de l'escenari, es veien dos micròfons embolicats amb cinta per captar la seva veu i un altre micro apuntant la guitarra elèctrica. Els tècnics sabien que tots els sons comptaven.

A terra de fusta i a cau d'orella —als seus peus—, hi havia un treble booster i un Vox AC30 estoics. La brama del seu instrument, amb una sola nota, era reconeixible: sabia que era la seva. Els seus companys degotaven sang de les falanges després d'hores interminables d'assaig i ara sonaven com amalgamats. Tot estava fet com una locomotora vibrant de brio. Tots amb les mans a l'instrument, mirant cap avall, abstrets.

El guitarrista anava vestit com la classe treballadora: camisa de quadres, pantalons i jaqueta texana, patilles com botes creuades, cabells fins a les espatlles. Rory s'apropava al centre d'aquesta bardissa fumera, sense obrir la boca amb baconades, gairebé impassible .

De cop, comença a sonar el guirigall que s'esperava. I la gent esclafeix en silenci.

El passat no caduca si fem honor a la història. Vet aquí una vegada...

Crítica elaborada per Dave Salmon de la **Biblioteca Marc de Vilalba (Cardedeu)** en el marc del projecte Va de música.